

[Korsgaard.]

saa maa jeg sige, at det forbavser mig ikke saa lidt, ja, jeg maa ogsaa sige, at det efter mine Begreber er imod Forfatningens Forudsætninger, at man bagom Rigsdagen, gennem smaa Forhandlingsudvalg, faktisk afgør meget vigtige Lovforslag, førend de overhovedet kommer frem her til Rigsdagens Behandling. (Afbrydelse). Det foresvæver mig, der var en Afbryder, men jeg beklager ikke at kunne høre, hvad der bliver sagt. (P. Andersen: Det er ogsaa sket i tidligere Tid). Det ærede Medlem Hr. P. Andersen — han bør dog ogsaa have sit Navn i Rigsdagstidenden i denne Forbindelse — siger, at det er ogsaa sket i tidligere Tid. Ja, men aldeles ikke paa den Maade, som det nu sker paa. Da var der Tale om Lovforslag, om hvilke man vidste, hvad de drejede sig om, da var der givet Anledning til, stort set, at alle Partier gennem deres Udvalgsmedlemmer kunde gøre deres Synspunkter gældende. Saa kom man til et Punkt, hvor det viste sig, at der ikke kunde opnaas fuld Enighed, hvorfor tre Partier talte sammen, og dette kan ikke med Rimelighed fordømmes, og det skal jeg heller ikke indlade mig paa at fordømme.

Det, der nu altsaa sker, hvor Partiet Venstre sammen med Regeringspartierne faktisk sætter det konservative Folkeparti ud af al praktisk Lovgivning, det tror jeg er et Forhold, man ikke skal være alt for sikker paa i Længden vil være til Fordel for nogen af de paagældende Parter. Vi ved vel — og det er ogsaa omtalt her fra Talerstolen for nylig —, at Forholdene rundt omkring i Landene er saadanne, at det parlamentariske System har haft sine bedste Levevilkkaar, og jeg tør paastaa, at den Metode, man her er inde paa, hvor et Valg kan give det Resultat, at et Parti faar stor Fremgang, men ikke desto mindre sættes fuldkommen ud af Muligheden for at faa Indflydelse, i Virkeligheden er i høj Grad imod, hvad man maatte vente af en parlamentarisk Forhandlingsmaade.

Nu kan man maaske forstaa, at Regeringspartierne gør det. Vi er jo ikke i særlig Grad Venner med Regeringspartierne politisk set. Men at Venstrepartiet, efter hvad der er gaaet forud gennem hele den sidste Halvdel af Aaret 1932, hvor Venstre, som bekendt, paa et vist Tidspunkt indtrængende anmodede om fælles Front, kan gøre det, her er sket — jeg vil ikke sige, jeg er vred og heller ikke fornærmet over det (Stemmer: Aah!). Nej, ingen af Delene, men jeg maa tilstaa, jeg er forfærdet. Jeg vil indrømme, at jeg er endnu ikke blevet saa skeptisk, skønt

Livet efterhaanden gør mig mere og mere skeptisk, at jeg ikke troede, man dog til en vis Grad kunde regne med et Minimum af Loyalitet.

Nu indser jeg imidlertid, at med de nuværende Førere for Partiet Venstre, eller i hvert Fald med en Del af dem, skal man ikke regne med denne Vare i Fremtiden; det staar for mig klippestikkert, og af Skade bliver man, som bekendt, klog, men man kan ogsaa føje til, sjældent rig.

I øvrigt maa jeg mene — det er ganske vist en rent personlig Mening —, at den Situation, hvori Venstre som den ene Halvpart af den faktiske Opposition i Landstinget har bragt Rigsdagen, uvilkaarlig maa stille en overfor det Spørgsmaal: Har Landstinget under disse Omstændigheder overhovedet nogen praktisk Interesse? Vi ved, at der er Partier, som under alle Omstændigheder ikke anser Landstinget for at være af praktisk Interesse, men til disse Partier har Venstre hidtil ikke hørt. Men naar vi i Dag, maaske først i Morgen, skal behandle Skatteforslag, som er af den Art, at Skatteplyndring ad direkte Vej er lige op i Skyerne, og det gaar den ene Halvdel, for saa vidt den største Halvdel af Oppositionspartiet i Landstinget, uden videre med til, uden at den mindre Halvpart, som i hvert Fald er nødvendig for sammen med den anden at kunne danne Flertal i Landstinget, kan faa nogen som helst faktisk Indflydelse paa Loven, saa rejser virkelig det Spørgsmaal sig for mig: Har Landstinget under disse Forhold overhovedet nogen Interesse?

For er der noget, som Landstinget bl. a. skulde benyttes til, kan jeg ikke se rettere end, at det netop maatte være til at forhindre en Skatteplyndring. Og jeg kan ikke se rettere end, at det Parti, der er gaaet med til en Skatteplyndring som denne, der ikke alene i sin Form, men ogsaa i sin Størrelse — men dog ganske særlig i den Form, den har, med tilbagevirkende Kraft — er langt udover det anstændige, det Parti har fraskrevet sig Retten til i Fremtiden at kritisere en nok saa høj Skatteudskrivning.

Dette er for mig et Hovedpunkt med Hensyn til, hvad man skulde vente sig af et Oppositionsflertal i Landstinget. Tidernes Udvikling har vist, at i en vis Situation har Partiet Venstre givet en god Dag baade i den Interesse, de kunde have i virkelig at bevare Mulighederne for et vist Samarbejde med de Konservative i Landstinget, de har givet en god Dag i den Frihed til at bestemme Lønninger, som jeg dog ellers havde